इत्यूचिवांसं प्रमुमोच बाणं धनञ्जयः कर्णवधाय घोरं। कृत्यामथर्व्वाङ्गिरसीमिवोग्रां दीप्तामसह्यां युधि मृत्युनाऽपि ।४८०५
ब्रुवन् किरीटी तमतिप्रहृष्टो ह्ययं शरो मे विजयावहोऽस्तु। जिघांसुरर्केन्दुसमप्रभावः कर्णं मयाऽसौ नयतां यमाय।
तेनेषुवीर्य्येण किरीटमाली प्रहृष्टरूपो विजयावहेन। जिघांसुरर्केन्दुसमप्रभेण चक्रे विषक्तं रिपुमाततायी।
तथा विमुक्तो बलिनाऽर्कतेजाः प्रज्वालयामास दिशो नभश्च। ततोऽर्ज्जुनस्तस्य शिरो जहार वृत्रस्य वज्रेण यथा महेन्द्रः।
शरोत्तमेनाञ्जलिकेन राजन् तदा महास्त्रप्रतिमन्त्रितेन। पार्थोऽपराह्णे शिर उच्चकर्त्त वैकर्त्तनस्याथ महेन्द्रसूनुः।
तत्प्रापतच्चाञ्जलिकेन छिन्नमथास्य कायो निपपात पश्चात्। तदुद्यतादित्यसमानतेजसं शरत्नभोमध्यगभास्करोपमं। ४८००
वराङ्गमुर्व्यामपतच्चमूमुखे दिवाकरोऽस्तादिव रक्तमण्डलः। ततोऽस्य देहं सततं सुखोचितं सुरूपमत्यर्थमुदारकर्म्मणः।
परेण कृच्छ्रेण शिरः समत्यजद्गृहं महर्द्धीवसुसंगमीश्वरः। शरैर्व्विभिन्नं व्यसु तत् सुवर्चसः पपात कर्णस्य शरीरमुच्छ्रितं।
स्रवद्व्रणं गैरिकतोयविस्रवं गिरेर्यथा वज्रहतं महाशिरः। देहाच्च कर्णस्य निपातितस्य तेजः सूर्य्यं खं वितत्याविवेश।
तदद्भुतं सर्व्वमनुष्ययोधाः संदृष्टवन्तो निहते स्म कर्णे। ततः शङ्खान् पाण्डवा दध्मुरुच्चैर्दृष्ट्वा कर्णं पातितं फाल्गुनेन।
तथैव कृष्णश्च धनञ्जयश्च हृष्टौ यमौ दध्मतुर्व्वारिजातौ। तं सोमकाः प्रेक्ष्य हतं शयानं सैन्यैः सार्द्धं सिंहनादान् प्रचक्रुः।४८०५
तूर्य्याणि संजघ्नुरतीव हृष्टा वासांसि चैवादुधुवुर्भुजांश्च। संवर्द्धयन्तश्च नरेन्द्रयोधाः पार्थं समाजग्मुरतीव हृष्टाः।
बलान्विताश्चापरे ह्यप्रनृत्यन्नन्योन्यमाश्लिष्य नदन्त ऊचुः। दृष्ट्वा तु कर्णं भुवि चाविपन्नं छिन्नं रथात् सायकैरर्जुनस्य।
महानिलेनाद्रिमिवापविद्धं यज्ञावसानेऽग्निमिव प्रशान्तं। रराज कर्णस्य शिरो निकृत्तमस्तं गतं भास्करस्येव बिम्बं।
प्रताप्य सेनां स तु पाण्डवीं रणे शरांशुभिर्भास्करतुल्यदीधितिः। किरीटिकालेन सुवर्णभास्करोऽप्यनीयतास्तं दिवसावसाने।
शरैराचितसर्व्वाङ्गः शोणितौघपरिप्लुतः। विभाति देहः कर्णस्य स्वरश्मिभिरिवांशुमान्। ४८१०
प्रताप्य सेनामामित्रीं दीप्तैः शरगभस्तिभिः। बलिनाऽर्ज्जुनकालेन नीतोऽस्तं कर्णभास्करः।
अस्तं गच्छन् यथादित्यः प्रभामादाय गच्छति। तथा जीवितमादाय कर्णस्येषुर्जगाम सः।
अपराह्णेऽपराद्धस्य सूतपुत्रस्य मारिष। छिन्नमञ्जलिकेनाजौ सोत्सेधमपतच्छिरः।
उपर्य्युपरि सैन्यानामस्य शत्रोस्तदाऽञ्जसा। शिरः कर्णस्य सोत्सेधमिषुः सोऽप्यहरत् द्रुतं।
कर्णन्तु शूरं पतितं पृथिव्यां शराचितं शोणितदिग्धगात्रं। दृष्ट्वा शयानं भुवि मद्रराजश्छिन्नध्वजेनाथ ययौ रथेन। ४८१५
हते कर्णे कुरवः प्राद्रवन्त भयार्द्दिता गाढविद्धाश्च संख्ये। अवेक्षमाणा मुहुरर्ज्जुनस्य ध्वजं महान्तं वपुषा ज्वलन्तं।
सहस्रनेत्रप्रतिमानकर्म्मणः सहस्रनेत्रप्रतिमाननं शुभं। सहस्ररश्मिर्द्दिनसङ्क्षये यथा तथाऽपतत्कर्णशिरो वसुन्धरां।

इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि कर्णवधे एकनवतोऽध्यायः ॥ ९१ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ शल्यस्तु कर्णे निहते किरीटिना त्रस्तं बलं प्रसमीक्ष्यार्त्तरूपं। ययौ हते चाधिरथौ पदानुगे रथेन सञ्छि
न्नपरिच्छदेन।
शल्यस्तु कर्णार्ज्जुनयोर्व्विमर्द्दे बलानि दृष्ट्वा मृदितानि बाणैः। ययौ परीतो भृशमन्युनाऽसौ रथेन संछिन्नपरिच्छदेन।
निपातितस्यन्दनवाजिनागं बलञ्च दृष्ट्वा हतसूतपुत्रं। दुर्य्योधनोऽश्रुपरिपूर्णनेत्रो दीनो मुहुर्न्यश्वसदार्त्तरूपः। ४८२०
कर्णन्तु शूरं पतितं पृथिव्यां शराचितं शोणितदिग्धगात्रं। यदृच्छया सूर्य्य इवावनिस्थं दिदृक्षवः संपरिवार्य्य तस्थुः।
प्रहृष्टचित्रस्तविषण्णविस्मितास्तथाऽपरे शोकहता इवाभवन्। परे त्वदीयाश्च परस्परेण यथा यथैषां प्रकृतिस्तथाऽभवन्।